

КОНЦЕПТУАЛЬНІ АСПЕКТИ ФОРМУВАННЯ ЕНІОЛОГІЇ ЯК ДЕВІАНТНОЇ НАУКИ ЕНЕРГОІНФОРМАЦІЙНОЇ ПАРАДИГМИ

Подане авторське бачення концептуальних аспектів формування еніології як девіантної науки енергоінформаційної парадигми сучасного інформаційного суспільства.

Ключові слова: суспільство, наука, парадигма, культура, еніологія, знання, життя.

Представлено авторское видение концептуальных аспектов формирования эниологии как девиантной науки энергоинформационной парадигмы современного информационного общества.

Ключевые слова: общество, наука, парадигма, культура, эниология, знания, жизнь.

The author's vision is presented of the conceptual aspects of forming of eniology as adeviant science energy and information paradigms of modern information society.

Key words: society, science, paradigm, culture, eniology, knowledges, life.

Початок ХХІ ст. є історичною подією в розвитку людства, що знаменує собою переломний етап у зміні наукової парадигми в природознавстві. Основною цього є фундаментальні відкриття в різних галузях науки і, зокрема, в геомагнітобіології, гомеопатії, біофізиці, парапсихології та інших дисциплінах. Особливістю сучасного наукового прогресу є те, що він розвивається на інтеграційній основі: відбувається синтез знань (теорій, принципів, методів, передових досягнень) різних наукових галузей і дисциплін, їх взаємопроникнення і створення завдяки цьому комплексних, мультидисциплінарних, метанаук, що акумулюють у собі світові наукові досягнення в біофізиці, біології, медицині й екології. Такими, наприклад, є синергетика, семантика, психофізика, біосиметрика, гомеостатика, еволюціоніка та ін. Кожна з них робить свій внесок у майбутню зміну парадигми в природознавстві. Таким чином, виникла можливість відображення в наукових теоріях зв'язків, які раніше ігнорувались, у зв'язку з необхідністю дотримання формально-логічного канону науки. Ще на початку ХХ ст. П. Д. Успенський писав: «Найважче — знати, що ми знаємо і чого не знаємо». Тому, бажаючи що-небудь знати, ми маємо, перш за все, встановити, що ми приймаємо як дане і що вважаємо таким, що потребує визначення і доказу, тобто з'ясувати, що ми вже знаємо і що бажаємо знати. Ми знаємо, що на першому ж рівні самосвідомості людині впадають в очі два очевидні факти:

існування світу, в якому вона живе, та існування свідомості в ній самій. Нині актуальним є те, що ні те, ні інше людина ні довести, ні спростувати не може, проте і те, й інше для неї — факт і дійсність. Решта — невідоме.

Мета дослідження — розглянути деякі концептуальні аспекти «еніології» як девіантної науки, що сягає своїм корінням у глибину століть, науки, яка виникла у відповідь на деякі питання, невіршені з позицій сучасних ортодоксів.

З початком нового століття стає все очевидніше, що застаріла парадигма розвитку цивілізації заводить нас у безнадійну безвихідь. Зусилля багатьох країн світу впродовж останніх років спрямовані на реалізацію рішень конференції в Ріо-де-Жанейро 1992 р. по розробці нової концептуальної доктрини забезпечення безпеки і стійкості розвитку цивілізації у XXI ст. Ці ж проблеми стосуються й сфери створення нової наукової парадигми. Наукова картина світу є частиною загальної світової культури. З моменту виникнення цивілізації людство намагалося пояснити світоустрій тією понятійною мовою, яка була доступна в певний історичний період. Спочатку це була міфологічна мова, мова образів, у якій уся природа є живою. Потім виникла мова релігій, вірувань, учень, переданих «святими». Відомості про ці знання записувалися в Таємних книгах, Священних писаннях. Записане в них вважалося істиною, догмою, яка приймалась на віру і не визнавала ніяких спростувань. Ці знання також були доступні лише тим, хто був освячений в служіння. У IV ст. до н.е. почала формуватися нова картина світу — філософська. Мовою цього світоопису стало логічне, розумне осмислення дійсності. Світ розділився на речовий та ідеальний, низовий і піднесений, конкретний і узагальнений. До вищих знань були допущені лише «правителі світу» і філософи [2].

З роками змінювали тільки соціальний устрій і понятійна мова. Нині ми говоримо мовою науки, мовою, доступною всім членам цивілізованого суспільства, і можемо пізнавати те, що раніше приховувалося від більшості членів суспільства. Ми живемо у світі інформації, новому суспільстві, суспільстві розуму (ноосфери). Ще на початку XX ст. В. І. Вернадський дійшов висновку про те, що однією з наймогутніших енергій на Землі є людська думка. Він писав: «Усе людство, разом узяте, представляє нікчемну масу речовини планети. Стає очевидним, що потужність його пов'язана не з матерією, з його мозком, його розумом і працею, що направляється цим розумом. Колективне людське мислення фактично стає найпотужнішою геологічною силою сучасного світу, на яку необхідно зважати». Звідси очевидно, що ключовим моментом ноосфери є людська думка, яка і створює певні плани цієї сфери [10].

Останні досягнення науки дозволяють дійти висновку саме про первинний вплив ноосфери — сфери думки на всі процеси й особливо на екологічну обстановку в зоні сполучення суші і моря, що включає великі скупчення населення. Створюючи свою теорію ноосфери, «Сфери Розуму», Вернадський вважав, що наука і наукове мислення є найважливішою фундаментальною умовою процесу формування цієї сфери.

Хоча істинно науковому світогляду 300-200 років, він пройшов декілька етапів розвитку і нині формується нова наукова парадигма. Як відомо, наукова парадигма складається з усвідомлення природи основних філософських категорій всесвіту — Матерії, Руху, Простору і Часу. Нині формується нова інформаційна парадигма. Матерія в цій парадигмі розуміється як загальне інформаційне поле. Рух — це практично миттєве перенесення інформації за допомогою тахіонів, часток, що рухаються зі швидкістю, вищою за швидкість світла — 10^9 С (де С — швидкість світла). Простір багатовимірний, закручений і описується геометрією Рімана-Картану. Він нерозривний з часом і є його породженням. Саме простір, його геометрія народжують матерію і її рух [7]. Інформаційна картина світу базується на еніології — науці про енергоінформаційний обмін.

Еніологія («еніо» — енергоінформаційний обмін і «логос» — наука, учення) — нова інтегральна наука про енергоінформаційний обмін у природі й суспільстві, в центрі якої перебуває людина зі всіма своїми якостями і здібностями. Це комплексна девіантна наука про непізнані феномени природи і суспільства та їх наукова концептуальна інтерпретація як результат переосмислення сучасних природничо-наукових позицій і багатотисячолітнього досвіду людства у світі тонких взаємодій живих об'єктів і кісної матерії. Весь Усесвіт до найдрібніших частинок пронизаний енергією. Енергія є немовби каркасом Усесвіту, тією його базою, на якій тримається весь матеріальний і духовний світ, вона постійно циркулює, перетворюючись у різні якості в безлічі форм. Енергетика людини підпорядкована загальним законам Всесвіту і, перш за все, це «Закону полярності» і «Закону збереження енергії» [12].

Еніологія — сучасне поняття, сучасне трактування якнайдавніших езотеричних знань цивілізації, має на увазі цілісність підходу до знань. Це не лише давня наука. Це спосіб життя. Основоположником цих знань вважають Гермеса Меркурія Трісмегиста, що жив у другому-третьому тисячолітті до н. е. Нині використовується принцип герметизму, названий так по імені Гермеса. Сам термін «герметизм» означає закритий. На жаль, у минулі часи езотеричні школи, клани й ордени припустилися непоправних помилок. Вони приховували свої знання від інших людей. Древні легенди свідчать, що Гермес одного дня зібрав своїх учнів і дав їм завдання: «... розробити адаптовані езотеричні знання для профанів». Термін «Профан» означає — що «не пройшов ініціацію в езотеричний клан». Учні Гермеса розійшлися по всьому світові. Почали виникати релігії. Тому в усіх релігіях один і той же корінь — Давній Єгипет, хоча нині вони зазнали серйозних трансформацій. Рано чи пізно це оберталось проти самих же езотеричних напрямів, що призводило до їх саморуйнування і загибелі. Припускається, що езотеричну спадщину Атлантиди залишила група людей, і ці знання дійшли до нас через Гермеса [3].

Еніологія ґрунтується на концепції існування космічного інформаційного поля, що об'єднує все суще у Всесвіті і на Землі. Об'єктом її

дослідження є субстанції, які створюють матерію: речовина, енергія, інформація. Особливість еніології полягає в тому, що вона використовує як логічне, так і образне мислення, «екстрасенсорні» можливості людини в пізнанні світу, прагне науково пояснити і розкрити древні знання, зробити їх максимально доступними різним верствам населення і практично використовувати здобуті знання на користь людства [1].

Здавна людина намагалася знайти сокровенні знання, які стали б її провідною зіркою, що веде до стабільності і щастя. Проте дійсність багатовимірна і дуже мінлива, тому людство знову і знову стикалося з тим, що знання і системи знань, які воно створювало, виявлялися обмеженими і, в кращому випадку, були лише відносно успішними й адекватними описами однієї з граней Усесвіту. І найдивнішим є те, що чим більший прогрес досягався в тій або іншій галузі знання, тим менше уваги приділялося решті галузей [8].

Плин історії, зокрема й історія розвитку науки переконують нас у тому, що численні закони і константи, що були основою класичної науки, не є вічними або абсолютними. Автор переконаний, що справжнім покликанням науки є допомога в гармонізації Людини і розвитку її здібностей. Саме еніологія, наука, що вивчає енергоінформаційний обмін у Суспільстві і Природі, здатна розкрити повною мірою здібності Людини, досліджувати еніологічні процеси в Природі і Суспільстві, позитивно впливати на всі сторони життя Людини, Суспільства і земної цивілізації в цілому. Еніологія стала першою наукою, яка об'єднала раціоналістичні та ірраціоналістичні (або інтуїтивістські) методи дослідження і систематизації інформації.

Однією з особливостей еніології є її дбайливе ставлення до інтелектуально-духовної спадщини людства. Еніологія нічого не критикує та не відкидає. У її арсеналі мирно співіснують якнайдавніші вчення, окультизм і сучасні науково-езотеричні та природничо-наукові погляди. Даосизм та піфагореїзм, індуїзм, суфізм, зороастризм, буддизм та ін. цитуються так само часто, як і «саєнтологія», «радастея», трансцендентальна медитація Махаріші, учення Реріха, Крішна-мурті, Блаватської і Олькотта, Тейяра де Шардена, Штайнера та інших мислителів, які сміливо вдвлялися в безбережний океан Усесвіту. Гідне місце в «криниці» мудрості еніології належить «Біблії» і «Торі», «Корану», «Книзі мормона» й іншим скрижалам різних релігій. Не відкидає еніологія і ті гіпотези сучасних учених, які представники офіційної науки називають «маревними ідеями», «параноїдальним маренням». Необхідно дотримувати такого постулату: «Якщо ти чогось не знаєш, то це не означає, що «Цього» немає».

Древні цивілізації акумулювали в собі знання свого часу про Світ та Людину, іншими словами, про те, що вважалося макро- і мікрокосмосом, пізнання були інтегрально-синтетичними, оскільки макрокосмос і мікрокосмос сприймалися в єдності. Але настала ера науково-технічної революції. Ера, в якій фактично панував тільки науково-технічний напрям. Наука спрямувала свої інтереси на пізнання зовнішнього світу, вбачаючи в

Людині лише біологічний об'єкт або елемент соціологічних досліджень. Таким чином, основна ціннісна орієнтація була поставлена з ніг на голову. Проте час від часу лунали вимоги вивчати аспекти Людини і в рамках науково-технічної революції. Отже, мала, нарешті, виникнути одна єдина наука про Людину, її взаємодію одна з одною, зі створенням нею зовнішнім світом і Природою на основі постійних еніологічних процесів [6].

Згідно з еніологічною концепцією, основою Всесвіту є енергія, яка виявляється у формі інформації. Усі об'єкти і явища світу перебувають у тісній взаємодії, унаслідок чого відбувається процес енергоінформаційного обміну між ними. Один з найважливіших принципів еніології — аналіз багатовимірної структури реальності: необхідність розгляду того або іншого феномену на всіх рівнях світобачення: фізичному, біологічному, психологічному та ін. для вироблення цілісного образу предмета дослідження, з урахуванням відображення всіх його зв'язків. На підставі цього образу відкривається можливість отримання найгармонійнішого і найекологічно чистішого результату при взаємодії з даним об'єктом, що і є метою еніології [4].

Центром будь-якої системи знань завжди була людина, а точніше визначення суті людини і її місця в структурі Всесвіту. Навіть такі системи знань як фізика або астрономія, незважаючи на те, що їх предмет — не людина як суть, завжди координуються з потребами людини. Основним предметом еніологічного дослідження також є людина, перш за все як суб'єкт і об'єкт енергоінформаційного обміну.

Справжнє відкриття може статися тільки в тому разі, якщо не збудуться припущення щодо природи, методів і засобів дослідження, оснований на існуючій парадигмі. Нові теорії, нові парадигми не виникнуть без руйнування старих поглядів на природу. Нова парадигма змінює основні правила, потребує рішучого перегляду або переформулювання фундаментальних припущень колишньої теорії, здійснює переоцінку існуючих фактів і спостережень. За теорією Куна, тільки в подібних подіях можна визнати справжню наукову революцію. Вона може статися в деяких обмежених сферах людського знання або може радикально вплинути на деякі дисципліни.

Прагнення всіма силами захистити свої «теорії» завжди приводить до того, що «творці» нових учень і в науці, і в релігії, і в ідеології сортують очевидні факти, безжалісно відкидаючи все, що «заважає» стрункості їх «творінь». А створивши своє «вчення», починають безкомпромісну боротьбу з інакодумцями: матеріалісти кидаються в бій на ідеалістів, релігії б'ються між собою і всі разом — один з одним. Але прикро, що насильницьке насадження невірних уявлень і, особливо, відмова від їх ревізії і розвитку заважають просуванню людства до Великої Істини.

Для Космосу і для всіх мислячих структур основними поняттями, що являють собою найбільшу цінність, є Енергія, Інформація, Простір-час. Перші два — найзначущіші [11]. Встановлюючи свої вузькопрагматичні істини, наука створила бездушну модель Природи, позбавлену людських цінностей і внутрішнього вдосконалення. Користуючись аналізом, як своїм

основним методом, сучасна наука розчленовує об'єкти пізнання, анітрохи не піклуючись про створення цілісної картини світу, що включає Людину і її Душу, як двигун і життєдайну силу. Поступово в науці примарний, безперечний всеоживляючий елемент — Людина — Душа — став елементом другорядним. Вона стала предметом, що рухається і є живим, виникла груба матеріалістична концепція. Настав час вульгарно-позитивного матеріалістичного мислення. І всі ті, хто хотів називатися діячем науки, цей імператив мали поважати. Наука і техніка перетворилися на ціле під гаслом: «Без науки не було б прогресу» [5].

Підсумовуючи, необхідно підкреслити, що справжнім покликанням науки є допомога в гармонізації Людини і розвиток її дійсних космічних цінностей. Тільки в цьому сенсі можна говорити про прогрес. Наука, як її розуміли наші Великі предки, не може бути ні більше, ні менше, ніж покірною служницею Життя. І до цієї місії їй необхідно повернутися з усвідомленням нової, девіантної науки — еніології.

Нині відбувається зміна епох, що пов'язано з переміщенням зодіакальних знаків на 30 градусів за 2160 років. Завжди зміни епох призводили до серйозних потрясінь [9]. Те, що ми спостерігаємо нині — політико-економічні і природні катаклізми — і є результатом цієї енергоінформаційної трансформації. Це час зміни парадигми відбувається зміна всього світобачення.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. *Биофизические основы быстропотекающих экстрасенсорных явлений // Периодические быстропотекающие явления в окружающей среде: доклады Всесоюзной междисциплинарной научно-технической школы-семинара. — Томск, СибНИЦ, 1990. — С. 130.*
2. *Грядовой Д. И. Концепции современного естествознания. Структурный курс основ естествознания : учеб. пособ. в схемах, определениях и таблицах / Д. И. Грядовой. — М. : УЧПЕДГИЗ, — 2000.*
3. *Горский Ю. М. Будущее цивилизации (экология, информация, экономика) / Ю. М. Горский, И. А. Кузнецова // Электротехника 2010 года: Москва, май 20–23., 1997 г. : сб. докладов. — М. : ГНЦ ВЭИ., — 1997. — Т. 1.*
4. *Дубров А. П. Взаимодействие живых систем со временем и пространством. Ч. 1. Био- и Психронотопология / А. П. Дубров // Сознание и физическая реальность. — 2003.*
5. *Еремин А. Л. Ноогенез и теория интеллекта / А. Л. Еремин. — Краснодар : «Сов. Кубань», 2005. — 356 с.*
6. *Зубко А. В. Единое и природа сознания (основы квантовой метафизики сознания, психической энергии и смысла) / А. В. Зубко // Дельфис. — С. 59.*
7. *Лесков А. В. Фундаментальная протоструктура Вселенной / А. В. Лесков // Сознание и физический мир. М., Фолиум, 1997. — С. 99.*
8. *Московский А. В. Сознание и физический мир / А. В. Московский, И. В. Мирзалис // Сознание и физический мир. — М. : Агентство Яхтсмен, 1995. — Вып.1. — С. 8.*

9. Плотников К. Э. Психофизика: к теории взаимодействия оператора с устройством: математическая модель. Ч. I–V / К. Э. Плотников // *Сознание и физическая реальность*. — № 5, 6. — 2000; — №1. — 2001; №1, 2. — 2002.
10. Учение В. И. Вернадского о переходе биосферы в ноосферу, его философское и общенаучное значение. Т.1.- М. : Филос. об-во СССР., 1990.
11. Хазен А. М. Происхождение и эволюция жизни и разума с точки зрения синтеза информации / А. М. Хазен // *Биофизика*. АН СССР. — 1992. — Т. 37. — Вып.1. — С. 105–122.
12. Ханцеверов Ф. Р. Эніологія / Ф. Р. Ханцеверов. — Одеса : Вид-во «ЕНІО», 2002. — 313 с.

Надійшла до редколегії 02.12.2009 р.